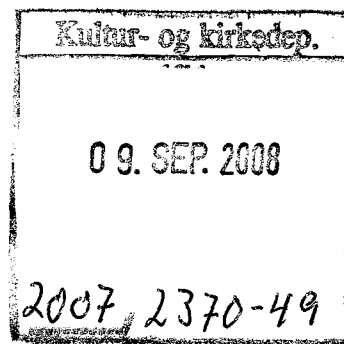

Kultur- og Kirkedepartementet
Postboks 8030 Dep
0030 Oslo

Oslo 8. september 2008

Høring – utkast til forskrifter om tilskudd til filmformål

Vi viser til høringsbrev 10.07.08, Deres ref 2007/0237 ME/ME2 LAB:elt.

Generelt viser TV 2 til tidligere høringsuttalelser. Etter TV 2s oppfatning er det svært viktig at det innenfor det lille norske kulturområdet etableres og videreføres støtteordninger. Slike støtteordninger bør ha som primært formål at produksjonsvolumet økes. Det er TV 2s erfaring at et høyt volum også regelmessig fører til høyere kvalitet og mer kostnadseffektiv produksjon. For TV 2 er det videre viktig at de produksjoner som det gis støtte til også tilgjengeliggjøres for skattebetalerne, typisk etter at de smalere distribusjonsformer som Kino, DVD, on-demand m.v. er uttømt. TV 2 har tidligere anbefalt at man som i den tidligere ordningen knyttet til Audiovisuelt produksjonsfond, setter som villkår at søkeren har en distribusjonsavtale med en riksdekkende TV-kanal. Eventuelle motforestillinger til en slik ordning mener vi uansett er redusert etter etableringen av det digitale bakkenettet og utvidelsen av distribusjon i øvrige nett, noe som fører til at en rekke nye kanaler vil anses som riksdekkende.

Kjernen i et slikt krav er – ut over at produksjonene gjøres tilgjengelige for allmennheten – også at man dermed vil få en evaluering av prosjektene fra profesjonelle distributører som kjenner "markedet". En film som ingen kanal vil distribuere bør således vurderes særskilt og det bør være vektige grunner til unntaksvis å gi støtte til slike.

Forskrift om audiovisuelle produksjoner.

Til § 1-2 bemerker vi at forskriftens formål hva gjelder "å oppfylle gjeldende politiske mål på det audiovisuelle området" kan være problematisk. Her legges det i alle fall i ordlyden opp til en politisk styring som kan medføre redusert forutberegnelighet og også en politisk påvirkning på temaer og innhold som vi ikke ser at samfunnet kan være tjent med. Vi foreslår derfor at dette enten tas ut eller spesifiseres nærmere.

Det følger av TV 2s grunnsyn at forskriften uttrykkelig bør ha som formål å fremme "kostnadseffektiv" produksjon.

TV 2 har også spørsmål til begrepet "er anerkjent for høy kvalitet". Kvalitetsbegrepet er problematisk i seg selv, og det at man viser til en eller annen form for ekstern anerkjennelse gir ikke en klarere retning for tanken.

Dersom det er et ønske om å "utfordre" gjennom de støttede prosjektene bør dette settes i eget punkt. Dette har ikke alltid naturlig sammenheng med målsettingen om at produksjonene skal nå et stort publikum i Norge og internasjonalt.

Til § 1-3 bemerker vi at det bør klargjøres nærmere hvor selve vedtakskompetansen skal ligge innenfor rammene av Norsk Filminstitutt. At søknader skal vurderes av "en filmsakkyndig konsulent i Norsk Filminstitutt", vil vel være naturlig, men dette legger også opp til at man forskriftsfester arbeidet der. Vi legger til grunn at en slik regulering faktisk pålegger Filminstituttet å ha ansatt minst en slik konsulent. Ordlyden kan også indikere at vurdering av flere konsulenter er i strid med forskriftene. Vi antyder derfor at 2. setning i første ledd kan gå ut og eventuelt overføres til de vedtak og regelsett som hjemles i 3. ledd.

Til 2. ledd fremstår det som noe uklart om ny vurdering av "annen konsulent" er en klagebehandling med nytt påklagbart enkeltvedtak som resultat eller om dette er en saksforberedelse til departementets behandling som klageinstans.

Til § 1-6 gjentar TV 2 at vi ikke ser noen grunn til at produsenter skal ekskluderes alene fordi de "i vesentlig grad er knyttet til et kringkastingsforetak". TV 2 ser en slik tilnærming som ytterligere problematisk når man ser at antallet kanaler og foretak som driver kringkasting øker, samtidig som konsesjonsforpliktelsene og tilhørende mulige "privilegier", typisk for TV 2, faller bort. Vi kan ikke se at det er noen grunn til å diskriminere kringkastingsforetakene i forhold til andre mediehus eller produsenter, som typisk driver sin virksomhet gjennom trykt presse eller distribusjon av audiovisuelle produksjoner på nett. At virksomheter som driver sin virksomhet basert på en eller annen form for offentlig finansiering holdes utenfor ser vi imidlertid som naturlig, i alle fall hvor slik produksjon ligger i det formål og finansieringsgrunnlag som er anlagt for disse. Tilleggsstøtte ut over dette vil kunne innebære en rettsstridig dobbeltfinansiering/overkompensasjon, når ordningene sees i sammenheng.

Til 1-6 b) reiser vi spørsmål om det er tilstrekkelig at man skal "dokumentere positiv egenkapital" på søknadstidspunktet. For TV 2 fremstår det mer naturlig at en søker dokumenterer at gjennomføring av prosjektet er økonomisk forsvarlig for selskapet.

Dersom det i bokstav e er en forutsetning for å bli vurdert som søker at "alle nødvendige vedlegg" følger søknaden bør enten disse angis tydelig, eller det må etableres en praktisk ordning som gir en søker rimelig mulighet til å rette feil eller mangler.

Til 1-7 bemerkes at bestemmelsens utforming ikke gir særlig klar retning for vurderingen. Den åpner tvert om for et svært vidt skjønn. Dersom det er hensikten å fremheve 2. ledds a og b bør man klargjøre dette, for eksempel ved å stryke "bl.a." og sette inn "særlig vekt på...".

Hva "talentfulle regissører og manuskriptforfattere" innebærer fremstår for TV 2 som noe uklart. Dersom hensikten er å utvikle personer som er i begynnelsen av sin karriere bør dette sies klarere. For TV 2 er det imidlertid viktig å poengtere at vi ikke ser at stedet i karrieren kan være avgjørende og at også eldre filmskapere med en stor produksjon bak seg

åpenbart kan være talentfulle og berettiget til støtte som bidrar til utvikling av disse talentene.

Hva gjelder § 1-8 bør det klargjøres hva som inngår i "en enkelt audiovisuell produksjon". TV 2s erfaring er at en fornuftig, kostnadsmessig og solid produksjon ofte bør konstrueres som en serie eller en oppdelt produksjon, typisk at det produseres flere kinofilmer og tv-filmer i rekkefølge. Dette dels for å sikre stabile team med høy (og gjennom produksjonen høyere) kompetanse, og dels for å sikre at produksjonen i kraft av sitt omfang, når gjennom til publikum. Varg Veum-serien er basert på en slik konstruksjon, og TV 2 mener at muligheten for slike storsatsninger bør ivaretas og synliggjøres også i kapittel 1 i tillegg til behandlingen i § 2-7.

Til § 1-8 2. ledd reiser TV 2 spørsmål om NRKs posisjon, når denne virksomheten går inn med midler i av-produksjoner som det søkes støtte for. Vi legger til grunn at NRK må antas å motta offentlig støtte og viser til merknadene ovenfor til § 1-6.

Til § 19 bemerker TV 2 at den automatiske aksept som en søker antas å ha gitt ved Filminstituttets utbetaling synes problematisk. Vi ønsker ikke å byråkratisere prosessen, men vil likevel anbefale at utbetaling først skjer etter at det er inngått konkretisert avtale i tråd med det vedtak som er fattet. Dette vil medvirke til at forpliktelser synliggjøres, og det vil antageligvis, særlig for urutinerte søkere, gi en ønskelig klarhet. En slik avtale vil også være enklere å forholde seg til dersom det blir snakk om å kreve tilbakebetalt tilskudd eller fremme andre krav som følge av mislighold fra søkers side.

Til § 1-10 reiser vi spørsmål om man ikke bør angi nærmere hva konsekvensene av å foreta endringer i prosjektet er for de endringer som kan være aktuelle. I tråd med vårt forslag om en avtalekonstruksjon ovenfor, synes det ganske naturlig at produsentene etter at stønad er gitt også bør forplikte seg til å oppfylle sin del og således bære risiko for oppfyllelsen av avtalen, herunder for ferdigstilling av prosjektet. Slik forslaget fremstår, kan man tolke dette slik at det er åpning for å komme tilbake og redefinere prosjektet etter vedtak og utbetaling. Når det er konkurranse mellom flere søkere om et gode som her, bør muligheten for slike etterfølgende "justeringer" klarligvis være unntak som ikke bør kunne påregnes. Helt uvesentlige endringer/justeringer må det imidlertid alltid være åpning for. Vi antar at det kunne være tjenlig å poengtere at tilskuddmottaker også etter at søknadsbehandlingen er gjennomført, er pliktig til å gi slik informasjon som Filminstituttet etterspør, en slik plikt til å gi informasjon om prosjektet vil være noe videre enn det som fremgår av 1-11.

Til sanksjoner gjentar vi at vi kan se det som tjenlig å basere utbetaling på en avtalekonstruksjon, og derigjennom kunne gjøre gjeldende alminnelige avtalerettslige misligholdsvirkninger. Vi ser det som noe problematisk når man benytter "tilskuddsmottaker". Dette må vel normalt være det selskap som står for søknaden og produksjonen. Ofte vil hvert enkelt prosjekt etableres i eget selskap, hvilket har gode grunner for seg, men hvor det er personellmessig overlapping i disse selskapskonstruksjonene reiser TV 2 spørsmål om det er vurdert om det er selskap eller personer som eventuelt skal "utelukkes". Vi reiser også spørsmål om bruken av begrepet "sanksjoner" kan indikere at reaksjonene er en form for "straffereaksjon", noe som i så fall kan kaller på andre retts tekniske vurderinger enn avtalerettslige misligholdsbeføyelser.

Hva gjelder visningsrettigheter som angitt i 1-13, reiser vi spørsmål om tilskuddsmottaker er forpliktet til å forstå en hypotetisk klarering for hele verden av alt materiale for slik visning, det kan typisk gjelde for fremføring av musikk.

Til 1-14 bemerkes at begreper som "billigst" kan være uklare. Det må i alle fall fremgå at valg av "billigste" alternativ også kan hensynta for eksempel kvalitets- og krav om stabilitet/leveringsdyktighet. Vi reiser også spørsmål om betydningen av 2. ledd. Er dette ment slik at tilskuddsmottaker faktisk er pålagt å selge innkjøpt utstyr, uansett markedssituasjonen og pris? For TV 2 kan det fremstå som en mer tjenlig løsning at man som alternativ åpner for at utstyret ikke selges men at man beregner en leie tilsvarende 1. ledd som så medfører justeringer i tilskudd, dersom salg ikke skjer. Uansett ser TV 2 åpenbare muligheter for omgørelser her og vi antyder således at det settes som krav at det avgis en særlig rapport både om kjøp/salg av utstyr og leie (omfang og pris) av "eget utstyr". Vi peker også på at kanskje særlig større produsenter til en viss grad kan påvirke hva man måtte mene er "markedspris" i et lite norsk produksjonsmiljø.

Til 1-6 e) antyder vi at man justerer slik at det ikke bare kan vedtas regler om krav til materiale for profilering av produksjon i utlandet, men også krav om at slikt inngår i prosjektet. Vi reiser spørsmål om man ikke her også bør kunne stille krav om at film skal tekstes i nærmere angitte språk, eller om det eventuelt skal inngå kostnader til dubbing i prosjektet. Begge deler er naturligvis viktig for mulighetene til internasjonal distribusjon.

Generelt til de påfølgende kapitler kan det synes som om man her gjentar deler av kapittel 1, typisk finnes formålsreguleringer som er overlappende begge steder. Vi vil anbefale at man bare tar med de særlige reguleringer i de enkelte spesialkapitler og ellers henviser til de generelle reguleringene.

Til 2-1 reiser vi spørsmål om man i 3. ledd 2. setning ikke bør ta inn et tillegg "og ikke direkte ha medvirket til eller være omfattet av sanksjoner som angitt i § 1-12".

For TV 2 fremstår ikke 2-1 særlig klart. Hvis det er slik at tilskuddene og etterhåndstilskuddene skal slås sammen bør det fremgå klart, hvis det ikke er tilfellet bør også dette avklares.

Vi noterer at det stilles høye krav til kino- og dokumentarfilm hva gjelder nøkkelmedarbeidere, men det tilsynelatende ikke er noen krav hva gjelder kortfilm. Dette kan naturligvis føre til at uerfarne forsøker å presse formatene inn i kortfilm-kategorien. I den grad det er et formål å åpne kortfilm for uerfarne, bør man nok for å få god effekt av den læringen/profesjonaliseringen som ligger i dette, vurdere om man skal tillegge den kompetansen som en filmskaper eventuelt trekker på, vekt. TV 2 ser det som naturlig å signalisere dette. Vi mener uansett at kortfilmkategorien fortjener at man skille denne fra "rekrutterings- og profesjonaliseringsarbeidene".

Generelt er TV 2 enig i at man viderefører ordningen som søkes hensyntatt i § 2-4. Forutsetningen for en slik – kan det oppfattes negativ – særbehandling i forhold til § 2-1 – filmene er imidlertid at det faktisk styres midler dit. Vi mener også at man i slike tilfeller bør legge avgjørende vekt på investors vurdering av publikumspotensialet og således snu Filminstituttets vurdering slik at de kan gi avslag dersom de med saklig grunn kommer til at filmen vil ha et mindre besøkstall enn 150.000. Vi reiser også spørsmål om typisk lansering, antall kopier, markedsføring osv skal tillegges vekt her, og eventuelt i hvilken grad/hvordan.

Til § 2-5 viser vi til merknadene innledningsvis som ekskluderer det selvfinansierende kringkastermiljøet fra støtte. Vi noterer at bestemmelsen omfatter både dokumentar-området og dramaområdet, men mener dette kunne kommet tydeligere frem. Vi vil også anbefale at man ser nærmere på begrepet "en vesentlig andel av finansieringen". Smalere serier kan etter TV 2s oppfatning tilsi at kravet til kringkasters andel settes lavere enn ellers, noe det bør åpnes for i reguleringene.

Til § 2-6 reiser vi spørsmål om hvorfor man har begrenset tilskuddsordningen til "barn og unge". Dels skaper begrepet "unge" en vanskelig grense, dels er det nok også en realitet at denne typen produksjoner også tiltrekker seg publikum i stadig høyere alder, fordi barn og unge ikke slutter å forbruke slike etter hvert som de blir eldre.

Til § 2-7 viser vi til det som er sagt ovenfor. Vi minner om at slike kinofilmserier ofte produseres sammen med tv-filmer som samlet tar sikte på å etablere verdifulle synergier. Vi reiser således spørsmål om hvordan denne typen kombinerte produksjoner, som vi ser flere av i hele Norden, skal håndteres.

TV 2 er tilfreds med at man viderefører støtteordning til produksjoner med vesentlig norsk bidrag som foreslått i kapittel 3. Til reguleringene konkret reiser vi spørsmål om § 3-2 sist ledd skal oppfattes som uttømmende hva gjelder vurderingstemaer.

Til kapittel 4 bemerkes at det synes naturlig å gi etterhåndstilsudd på grunnlag av produksjons- og lanseringsbudsjett (§ 4-2).

TV 2 ser det som tjenlig at man gir tilskudd til lansering og teksting (kapittel 5).

Forskrift om tilskudd til manuskriptutvikling og utdanningsrettede tiltak

TV 2 reiser innledningsvis spørsmål om reguleringer knyttet til manuskriptutvikling og utdanningsrettede tiltak muligens bør skilles og vurderes separat.

For øvrig noterer vi en ikke uvesentlig temamessig overlapping med forskriften om tilskudd til audiovisuelle produksjoner. Vi gjentar således ikke de synspunkter som er gitt på tilsvarende områder ovenfor her, men viser til disse. Generelt er det viktig for TV 2 å understreke støtten til at det innarbeides i formålet man skal bidra til et profesjonelt og sterkt produksjonsmiljø.

Til forvaltningen (§ 3) vil vi mene at det kan være tjenlig å fastlegge regler om saksbehandlingen direkte i forskriften. Det vil skape klarhet og brukervennlighet at interessenter slipper å forholde seg til færrest mulig regelverk..

Til § 6 bemerkes at forskriften i sin ordlyd synes å legge opp til at støtte kun kan gis til fysiske personer, jfr. bosettingskravet. Dersom dette er situasjonen bør muligens dette klargjøres.

Til § 6 2. ledd siste alternativ gir vilkåret "relevant og dokumenterbar filmfaglig yrkeserfaring" kanskje for liten retning for vurderingen. Vi antyder derfor at man legger "i et omfang eller nivå som tilsvarer bachelor-nivået".

Vi noterer at man generelt jfr. § 6 siste ledd skal "legges vekt på" den faglige begrunnelsen for søknaden. Vi reiser spørsmål om hvorledes denne vektleggingen skal koordineres med formålet som angitt i 1. ledd. Vi antyder også at man ser gjennom avveiningskriteriene "legge vekt på" og "prioriteres" i siste ledd. Her kan det typisk reises spørsmål om de franske utdanningsinstitusjonene skal ha fortrinnsrett, om det skal prioriteres ved ellers like søknader m.v.

Til § 9 bemerker vi at ordningen er parallell med tilskuddsordningen for norske audiovisuelle produksjoner. Det reises spørsmål om det direkte i regelsettene burde gjøres en markering av eventuell koordinering mellom ordningene.

Forskrift om tilskudd til utenlandske audiovisuelle produksjoner og tilskudd til distribusjon av norske filmer i utlandet

Til høringsutkastet peker vi også her på at det er likeartede reguleringer med forskrift om tilskudd til audiovisuelle produksjoner. Vi gjentar heller ikke her de synspunkter som er gitt innenfor de samme områder tidligere.

Til § 6 antyder vi at begrepet "samprodusent" muligens kaller på en nærmere definisjon. Det kan også fremstå som noe uklart at "hovedprodusent" etter 4d fremstår som den som er den ansvarlige part overfor Filminstituttet, men den i § 6 fremgår at søkeren må være "samprodusent".

Til § 11 antyder vi at man muligens bør definere nærmere hva som ligger i "rapport", med sikte på at unødvendig arbeid med dette unngås, og likeledes at rapporten er tilfredsstillende når den innleveres, slik, at man unngår flere runder rundt dette. Vi registrerer at det kan gis nærmere bestemmelser etter § 13, men vi vil tro at sentrale punkter, for eksempel om det skal kreves revisorbekreftelse, bilagskopier og lignende bør kunne tas inn direkte i forskriften.

Avslutning

Avslutningsvis vil TV 2 til spørsmålet om å differensiere lanseringsstøtten til kinofilm avhengig av lanseringstidspunkt, bemerke at hensikten med slik støtte må være at norske produksjoner faktisk får flere seere. Å gjøre grep som fører til at et relativt lite antall seere smøres "jevne" ut over produksjonene og som ikke øker det totale antallet seere, er ingen god løsning. Det er TV 2s erfaring at de profesjonelle distributører naturligvis plasserer der det gis optimal effekt. Dersom man skulle ønske å lage reguleringer som overprøver denne ekspertisen bør disse bygge på sikker/dokumenterbar faktisk kunnskap, slik at effekten ikke uteblir eller faktisk blir negativ.

Med vennlig hilsen

For TV 2 AS

Theo Jordahl, adv.

